

DEN STORA PARODIN ELLER DEN FÖRVÄNDA ANDLIGHETEN

Genom allt vi redan sagt är det lätt att inse att inrättandet av "kontratraktionen" och dess skenbara och kortvariga triumf egentligen kommer att vara herraväldet av det som vi kallat "den förvända andligheten". Denna är naturligtvis endast en parodi på andligheten, som den imiterar så att säga i omvänd riktning, så att den synes vara dess själva motsats. Vi säger bara att den synes vara det och inte att den är det i verkligheten, ty vilka anspråk den än gör, finns här varken symmetri eller möjlig likvärdighet. Det är viktigt att understryka denna punkt, ty många, som låter bedraga sig av skenet, inbillar sig att det i världen finns liksom två motsatta principer, som strider om överlägsenheten. Detta är en felaktig föreställning, som egentligen, för att uttrycka det teologiskt, är densamma som den som ställer Satan på samma nivå som Gud och som man med rätt eller orätt allmänt tillägger manikeerna. Det finns förvisso numera många människor, som utan att ana det är "manikeer" i denna bemärkelse, och detta är ännu en verkan av en den mest fördärliga "suggestion". Denna uppfattning innebär hävdandet av en principiell, i grunden icke reducerbar dualitet eller med andra ord förnekelsen av den högsta Enheten, som ligger bortom alla motsatser och alla motsättningar. Att en dylik förnekelse hyllas av "kontraintuitionens" anhängare bör icke förvåna, och den kan av dessa rentav vara uppriktigt menad, eftersom det metafysiska området är fullständigt stängt för dem. Att det är nödvändigt för dem att sprida denna uppfattning och göra den gällande är ännu mer uppenbart, ty det är endast därigenom de kan lyckas uppfattas vara vad de icke är och verkligen icke kan vara, nämligen representanterna för något som kunde sättas lika med andligheten och rentav slutgiltigt segra över denna.

Denna "förvända andlighet" är alltså sannerligen blott en falsk andlighet, falsk även i den högsta grad som tänkas kan. Men man kan tala om en falsk andlighet också i alla de fall, där till exempel det psykiska tas för det andliga utan att det nödvändigtvis går ända till denna fullständiga omstörtning. Det är därför uttrycket "förvänd andlighet" såsom beteckning på detta till sist är det lämpligaste, under förutsättning att det ges en exakt förklaring på hur det skall förstås. Detta är i verkligheten den "andliga förnyelse", vars snara ankomst somliga, ibland mycket omedvetna, envist förkunnar, eller också den "nya tidsålder", i vilken man med alla medel anstränger sig att få den nuvarande mänskligheten att inträda (1) och vilken det tillstånd av allmän "förväntan", som frammanats genom utbredandet av de förutsägelser vi talat om, kan bidra till att faktiskt påskynda. Den dragning till "fenomen", som vi redan angivit såsom en av de faktorer som bestämmer sammanblandningen av det psykiska och det andliga, kan också i detta avseende spela en mycket viktig roll, ty det är därigenom som de flesta människor kommer att infångas och bedragas vid tiden för "kontratraktionen", eftersom det är sagt att de "falska profeter", som då skall uppstå, "skall göra stora tecken och under, så att, om möjligt vore, också de utvalda skall bli förförda" (2). Det är framför allt i detta hänseende, som "metapsykikens" manifestationer och "nyspiritualismens" skilda former redan kan framstå såsom ett slags "förebud" om det som sedan skall komma, även om de alltjämt ger blott en ganska svag föreställning därom. I själva verket handlar det alltid om en aktion av samma lägre subtila krafter, men då igångsatta med en ojämförligt mycket större makt. När man ser hur många människor, som alltid är beredda att blint skänka sin fulla tilltro till allt vad ett vanligt "medium" svamlar, blott därför att detta underbyggs med "fenomen", hur kan man då förvåna sig över att förförelsen vid den tiden skall vara nästan allmän? Det är därför man aldrig kan för ofta upprepa att "fenomenen" i sig bevisar absolut ingenting vad gäller någon läras eller undervisnings sanning, att detta är området framom andra för "den stora illusionen", där allt som vissa alltför lätt tar för tecken på "andlighet" alltid kan efterbildas och efterapas genom hithörande lägre

krafters spel. Det är också kanske det enda fall, där imitationen verkligen kan fulländas, då det ju är samma "fenomen", enligt ordets egentliga betydelse av yttre sken, som frambringas i båda fallen och att skillnaden består endast i beskaffenheten av respektive föreliggande orsaker, vilka det stora flertalet människor med nödvändighet är ur stånd att bedöma, så att man till sist gör bäst i att icke fästa det ringaste avseende vid något "fenomen" och att snarare a priori betrakta dylikt såsom ogynnsamt tecken. Men hur skall man få våra samtida med sin "experimentella" mentalitet att begripa detta, en mentalitet som, formad främst efter "antitraditionens" vetenskapstroende synsätt, till slut blir en av de faktorer som kan verksammast bidra till "kontratradditionens" framgång?

"Nyspiritualismen" och "pseudoinitiationen", som härstammar från denna, är även liksom delar av ett "förebud" om "kontratradditionen" enligt ett annat synsätt: vi menar det bruk vi redan angivit av element, som ursprungligen är äkta traditionella men har avletts ifrån sin sanna innebörd och sålunda liksom ställts i villfarelsens tjänst. Denna avledning är i det hela taget blott en vidare färd mot den fullständiga omkastning som måste känneteckna "kontratradditionen" (och ett betecknande exempel på den har vi sett i den avsiktliga omkastningen av symbolerna). Men då kommer det inte längre att handla bara om några lösryckta och spridda delar, ty man kommer att behöva inge illusionen om något som allt efter upphovsmännens avsikt är jämförbart eller rent av likvärdigt med det som utgör fullständigheten av en sann tradition, dess yttre tillämpningar på alla områden medtagna. Man kan anmärka härom att "kontraintitiationen", alltmedan den för att nå sina syften uppfunnit och utbrett alla de moderna ideer som utgör endast den negativa "antitraditionen", är fullständigt medveten om dessa ideers falskhet, ty det är uppenbart att den blott alltför väl vet vad den ifråga om detta har att rätta sig efter. Men detta utvisar också att detta enligt dess avsikt kan röra sig endast om ett övergående och förberedande skede, ty ett dylikt medvetet lögnföretag kan i sig inte vara det verkliga och enda mål den uppställer för sig. Allt detta är avsett endast till att förbereda för något annat, som skall komma senare och som synes utgöra ett mer "positivt" resultat, och detta är just "kontratradditionen". Det är därför man i diverse alster, som genom sitt ursprung och sin inspiration otvivelaktigt är "kontraintitiatiska", redan kan se utkast till särskilt idén om en organisation, som skulle vara liksom motstycket till men just därigenom också efterapningen av en mycket traditionell föreställning såsom den om det "Heliga Riket", en organisation som skall vara "kontratradditionens" uttryck i samhällsordningen. Det är också därför Antikrist måste framträda såsom den som vi med den hinduiska traditionens språk kan kalla en *chakravarti*, men en förvänd sådan (3).

Detta "kontratradditionens" herravälde är faktiskt mycket exakt det som betecknats såsom "Antikrists herravälde". Vilken föreställning man för övrigt än gör sig om denne, är han i alla händelser den som kommer att i sig samla och förena alla "kontraintitiationens" krafter, antingen man uppfattar honom såsom en individ eller en kollektivitet. I en viss bemärkelse kan det på en gång vara både det ena och det andra, ty det kommer att behöva finnas en kollektivitet, som kommer att vara den "kontraintitiatiska" organisationens "utåtriktade del", som själv till sist en dag skall framträda, och även en personlighet som, ställd i spetsen för denna kollektivitet, kommer att vara det fullaste uttrycket och liksom själva "förkroppsligandet" av det som det skall representera, om icke annat såsom "underlag" för alla de olycksbringande inflytanden som han, efter att ha samlat dem i sig, kommer att kasta ut över världen (4). Det kommer att tydligtvis vara en "bedragare" (detta är innebörden av ordet *dajjâl*, med vilket man vanligen betecknar honom på arabiska), ty hans herravälde kommer icke att vara annat än den "stora parodin" framför andra, den karikatyrartade och "sataniska" imitationen av allt som är sant traditionellt och andligt. Men likväl kommer han att vara så funtad, om man så får säga, att det kommer att vara honom verkligen omöjligt att inte spela denna roll. Detta kommer förvisso icke längre att vara "kvantitetens herravälde", vilket i det hela taget blott var "antitraditionens" resultat. Tvärtom: under förvändning av ett falskt "andligt återställande"

kommer det att vara ett slags återinförande av kvaliteten i allting, men en kvalitet, vars rättmätiga och normala värde har förväntats (5). Efter våra dagars "jämlighetssträvan" kommer det på nytt att finnas en i det synliga hävdad hierarki, men en omkastad hierarki, det vill säga egentligen en "kontrahierarki", vars spets kommer att vara besatt av den varelse som i verkligheten mer än någon annan rör vid själva botten av "helvetets avgrund".

Även om denna varelse framträder i gestalten av en bestämd person, kommer han i verkligheten att vara mindre en individ än en symbol och liksom själva syntesen av all den omvända symbolism som "kontraintiationen" brukar och som han i sig kommer att manifesteras så fullständigt att han i denna roll inte kommer att ha vare sig föregångare eller efterträdare. För att sålunda uttrycka det falska i sin allra högsta grad kommer han att behöva vara helt och hållet "förfalskad" i varje avseende och liksom själva falskheten förkroppsligad (6). Det är för övrigt just i detta syfte och på grund av denna extrema motsättning till det sanna i alla dess aspekter, som Antikrist kan taga Messias' egna symboler men givetvis med en rakt motsatt innebörd (7). Den härskande ställning som givits den "olycksbringande" aspekten, eller rättare sagt den "välgörande" aspektens ersättande med denna genom omstörtning av dessa symbolers dubbla betydelse, är hans kännetecken. Likaså kan och bör det finnas en egendomlig likhet mellan beteckningarna på Messias (*al-Masîha* på arabiska) och beteckningarna på Antikrist (*al-Masîkh*) (8). Men de sistnämnda är bara en förvrängning av de förstnämnda, liksom själve Antikrist framställs vanskaplig i alla mer eller mindre symboliska skildringar av honom som gjorts, vilket även det är mycket betecknande. Dessa skildringar framhåller särskilt de kroppsliga asymmetrierna, vilket väsentligen förutsätter att dessa är de synliga tecknen på själva naturen av den varelse de är tillagda, och faktiskt är de alltid tecken på någon inre obalans. Det är för övrigt därför som dylika missbildningar utgör "diskvalifikationer" från initiatisk synpunkt, men samtidigt inser man utan svårighet att de kan vara "kvalifikationer" från motsatt synpunkt, det vill säga "kontraintiationens". Denna går nämligen definitionsmässigt tvärt emot initiationen, går alltså i riktningen av att öka varelsernas obalans, vars yttersta slut är den upplösning eller "sönderdelning" vi talat om. Antikrist bör tydligen vara så nära denna "sönderdelning" som möjligt, så att man skulle kunna säga att hans individualitet, samtidigt som den är onaturligt utvecklad, likväl är nästan förintad, varigenom den sålunda förverkligar motsatsen till "jagets" utplånande inför "Självet" eller, med andra ord, sammanmältningen med "kaos" i stället för uppgåendet i den principiella Enheten. Detta tillstånd, avbildat genom själva missbildningarna och asymmetrierna i hans kroppsliga gestalt, ligger i sanning vid den undre gränsen för vårt individuella tillstånds möjligheter, så att spetsen av "kontrahierarkin" nog är den plats som egentligen passar honom i denna "omkastade värld" som kommer att vara hans egen. Å andra sidan: även från rent symbolisk synpunkt och såsom representant för "kontratraditionen" är Antikrist nödvändigtvis missbildad. Vi sade ju nyss att det i detta inte kan finnas något annat än en karikatyr av traditionen, och karikatyr innebär samtidigt missbildning. Om det förresten vore annorlunda, funnes i det hela taget intet medel, varmed man kunde i det yttre skilja "kontratraditionen" från den sanna traditionen, och för att åtminstone "de utvalda" icke skall förföras måste den bära med sig "djävulens märke". Vidare är det falska med nödvändighet också det "konstgjorda", och i detta avseende kommer "kontratraditionen" trots allt inte att kunna undgå att också äga denna "mekaniska" karaktär, som utmärker den moderna världens alla alster, av vilka "kontratraditionen" kommer att vara det sista. Ännu exaktare uttryckt: det kommer att i denna finnas något som kan jämföras med automatismen hos dessa "psykiska lik" vi tidigare talat om, och den kommer att liksom dessa vara gjord endast av på konstlad väg och för stunden upplivade "lämningar", vilket också förklarar varför det icke kan finnas något varaktigt däri. Denna anhopning av "lämningar", elektriserad, om man så får uttrycka det, av en "infernalisk" vilja, erbjuder säkert den tydligaste bilden av något som nått själva randen av upplösning.

Vi tycker inte att det finns anledning att uppehålla sig mera vid dessa ting. Det vore

egentligen föga gagneligt att söka i detalj förutse hur ”kontratraditionen” kommer att vara inrättad, och för övrigt är redan dessa allmänna upplysningar nästan tillräckliga för dem som själva önskar tillämpa dem på de mer särskilda förhållandena, vilket i alla händelser inte kan ingå i vår avsikt. Hur därmed än förhåller sig, har vi nu kommit till den antitraditionella aktionens sista skede, vilket skall föra denna värld till sitt slut. Efter detta kortvariga herravälde för ”kontratraditionen” kan det fram till den innevarande cykelns sista stund icke finnas annat än det ”återställande” som kommer att omedelbart förbereda den framtida cykelns ”guldålder”.

Noter

(1) Det är otroligt hur uttrycket ”nya tidsåldern” på sista tiden spritts och upprepats i alla kretsar med innebörder, som ofta kan förefalla sinsemellan ganska olika men som alla till sist tenderar att befästa samma övertygelse i den offentliga mentaliteten.

(2) *Evangelium enligt Matteus*, 24:24.

(3) Om *Chakravartin* eller ”världskonungen” se *L'Ésoterisme de Dante*, s. 76, och *Le Roi du Monde*, ss. 17-18. – *Chakravartin* är bokstavligen ”den som vrider hjulet”, vilket innebär att han står i alltings själva centrum, medan Antikrist tvärtom är den varelse som kommer att stå längst ifrån detta centrum. Emellertid kommer också han att påstå sig ”vrída hjulet” men i en riktning mot den normala cykliska rörelsen (vilket för övrigt den moderna idén om ”framåtskridande” omedvetet ”förebådar”), medan däremot i verkligheten varje förändring av vridningen är omöjlig före ”polernas omkastning”, det vill säga före ”återställandet”, vilket icke kan genomföras annat än genom den tionde *Avatârans* ingripande. Men om han betecknas såsom Antikrist, är det just därför att han på sitt eget sätt kommer att parodiera denne siste *Avatâras* själva funktion, vilken i den kristna traditionen framställs såsom ”Kristi andra tillkomst”.

(4) Han kan alltså betraktas såsom anföraren av *awliyâ ash-Shaytân*. Emedan han kommer att vara den siste som fyller denna funktion och samtidigt den med vilken denna kommer att få den mest uppenbara betydelse i världen, kan man säga att han kommer att vara liksom deras ”insegel” (*khâtim*) enligt den islamiska esoterismens terminologi. Det är inte svårt att därigenom se hur långt man faktiskt driver parodin på traditionen i alla dess aspekter.

(5) Själva penningen eller det som kommer att intaga dess plats kommer att ånyo ha en dylik kvalitativ karaktär, ty det är sagt att ”ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal” (*Johannes' Uppenbarelse* 13:17), vilket innebär ett i detta avseende verkligt bruk av ”kontratraditionens” omkastade symboler.

(6) Det är även här motsatsen till Kristus, när han säger ”Jag är sanningen”, eller när en *walî* som al-Hallâj säger detsamma, ”*Anâ al-Haqq*”.

(7) ”Man har måhända icke tillräckligt uppmärksammat den analogi som föreligger mellan den sanna läran och den falska. I sitt lilla arbete om *Antikrist* ger den helige Hippolytos ett oförglömligt exempel därpå, vilket knappast skall förvåna dem som studerat symbolismen: Messias och Antikrist har båda lejonet såsom sitt emblem” (P. Vulliaud, *La Kabbale juive*, vol. II, s. 373). – Ur kabbalistisk synvinkel ligger orsaken till detta djupast i beaktandet av Metatrons två ansikten, det lysande och det mörka. Det är likaledes därför som talet 666 i *Uppenbarelsesboken*, ”Vilddjurets tal”, också är ett soltal (jfr *Le Roi du Monde*, ss. 34-35).

(8) Det finns här en dubbel innebörd, som är oöversättlig: *Masîkh* kan uppfattas såsom en förvanskning av *Masîha* genom blotta tillägget av en punkt ovanför sista bokstaven. Men även själva ordet betyder samtidigt ”vanskaplig”, vilket rätt uttrycker Antikrists karaktär.

Ovanstående text utgör kapitel XXXIX av René Guénons bok *Kvantitetens herravälde och tidens tecken*. Boken är en översättning från franskan av Lars Adelskog. Originalets titel är *Le Règne de la Quantité et les Signes des Temps*. Svenska översättningen © Lars Adelskog 2013. Eftertryck eller annan återpublicering, helt eller delvis, såsom elektronisk text på internet eller på annat sätt, förbjudes.